

ἀδικοπλουτῶ Γβλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 34 ἀδικοπλουτίζω Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄδικα* καὶ τοῦ ρ. *πλουτῶ*, παρ' ὃ καὶ *πλουτίζω*.

Ἐξ ἀδικιῶν γίνομαι πλούσιος ἔνθ' ἀν.: "Αρπαξεὶς ὁ Θιοφάνης ἀποδῶ ἀποκεῖ, ἀδικοπλούτησε Γβλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν.

ἀδικοπονεμένος ἐπίθ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄδικα* καὶ τοῦ *πονεμένος* μετοχ. τοῦ ρ. *πονῶ*.

Ὁ ἀδίκως, ἀναξίως πάσχων, πονῶν: Ἄσμ.

Γιατί, κορμί, νὰ σύρνεσαι ἀδικοπονεμένο, μήε καὶ νὰ 'σαι ζωντανὸ μήε καὶ ἀποθαμένο (μήε=μηδὲ).

ἄδικος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) *ἄδ'κους* βόρ. ἰδιώμ. *ἄικος* Κάρπ. Μεγίστ. *ἄγικος* Κύπρ. (καὶ *ἄδικος*).

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἄδικος*.

1) Ὁ πράττων τι παρὰ τὸ δίκαιον κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ὁ δεῖνα εἶναι *ἄδικος* ἄνθρωπος. Φάνηκε *ἄδικος* 'ς τὸ μοῖρασμα τῶν χτημάτων κοιν. 2) Ὁ γινόμενος, ὁ πραττόμενος παρὰ τὸ δίκαιον, παρὰ τὸ πρέπον κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. κ. ἀ.): *Αὐτὸ ποῦ ζητᾷς εἶναι πολὺν ἄδικο πρᾶμα. Ἡῦρεν ὁ καημένος ἄδικο θάνατο κοιν. || Φρ. Τρέχω σὰν τὴν ἄδικη κατάρα (ἦτοι ἀδιαλείπτως, ἀκαταπαύστως, καθὼς ἡ ἄδικος κατάρα τρέχουσα δὲν προσκολλᾶται που) πολλαχ.:* "Αδικος βρισέα 'ς τὸν νοικοκύρι της (ὁ ἀδίκως ὑβρίζων τὸν ἑαυτὸν του ὑβρίζει) Ἰνέπ. β) Ὁ ἀποκτώμενος ἀδίκως σύνθηθ.: "Αδικος πλοῦτος. "Αδικα κέρδη-χρήματα σύνθηθ. || Παροιμ.

Τὸ *ἄδικο φλωρί* | σὲ ποντισμένο μύλο

(τὰ ἐξ ἀδικίας κτώμενα εἰς ὄλεθρον καταντοῦν) Ζάκ.

3) Βλαβερός, κακὸς Θράκ. (Μάδυτ.) Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.); Φρ. "Αδικη ὥρα νὰ σ' εὔρη! (ἀρὰ) Κύθηρ. Μάδυτ. Νὰ σ' ἀνεμοταράξῃ ἡ *ἄδικη* κ' ἡ κακειὰ ὥρα! (ἀρὰ) Ἀπύρανθ.

ἀδικοσκοτόμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄδικος* καὶ τοῦ οὐσ. *σκοτόμα*.

Ὁ ἄδικος φόνος: *Εἶδ' ἀδικοσκοτόμα 'τоне 'έ μου τὸ δικό σου!* ('έ μου=νιέ μου). Συνών. *ἀδικοσκοτωμός*, *ἀδικοφονεμός*.

ἀδικοσκοτωμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄδικος* καὶ τοῦ οὐσ. *σκοτωμός*.

"Αδικοσκοτόμα, ὁ ἰδ.

ἀδικοσκοτώνω πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄδικα* καὶ τοῦ ρ. *σκοτώνω*.

Ἀδίκως φονεύω τινὰ πολλαχ.: Ἄσμ.

Γιὰ νὰ τὸ μάθ' ὁ βασιλεῆς, νὰ τὸ γροικῇς ἡ χώρα, πῶς μ' ἀδικοσκοτώσετε γιὰ 'να ζευγάρι ρόδα Ρόδ.

Τ' ἀσκέρια τὰ βασιλικά ν' ἀδικοσκοτωθοῦσι Κύθν.

Τοῦ Λεοτσάκου τὸ παιδὶ καὶ τοῦ Μοραϊτίνῃ ἀδικοσκοτωθήκανε μέσ' 'ς τὴν ἀγιά-Εἰρήνη αὐτόθ. Πβ. *ἀδικοθανατίζω*, *ἀδικοπεθαίνω*. Μετοχ. ὁ ἄξιος νὰ τύχῃ ἀδίκου θανάτου, συνήθως ἐν ἀραις

"Ανδρ. Εὐβ. Κρήτ. Κεφαλλ. Νάξ. Παξ. Πελοπν. (Κυνουρ.) κ. ἀ.: "Αλλοί, ποῦ νὰ 'ρθῇ τὸ χαδάρι, κακοθάνατε, ἀδικοσκοτωμένε! Νάξ. Διᾶλε, τὴν κεφαλὴ σου, ἀδικοσκοτωμένε! Κρήτ. Ἀξαφνοθαμμένο καὶ ἀδικοσκοτωμένο νὰ σὲ δῶ! Κυνουρ. Ποῦ ἐπῆε τὸ ἀδικοσκοτωμένο! (περὶ παιδίου, τὸ ὅποῖον καταρώμενός τις, συνήθως ἡ μήτηρ, ὀνομάζει οὕτω) Κεφαλλ. Πβ. *ἀδικοθάνατος*, *ἀδικοσκοτωτός, *ἀδικοφονεμένος*, *ἀδικοφονευτός, *κακοθάνατος*.

***ἀδικοσκοτωτός** ἐπίθ. ἀδικοσκοτουτέ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀδικοσκοτώνω*.

1) Ὁ ἀδίκως φονευθεὶς. 2) Ὁ ἄξιος νὰ φονευθῇ ἀδίκως, ὃν καταρᾶται τις νὰ φονευθῇ ἀδίκως: *Τὸν ἀδικοσκοτουτέ, τί ἐζᾶτ'ε τζ' ἐμποῖτ'ε!* (ποῦ νὰ σκοτωθῇ ἀδίκως, τί ἐπῆγε καὶ ἔκαμε!) Πβ. *ἀδικοθάνατος, *ἀδικοσκοτωμένος* (ἰδ. *ἀδικοσκοτώνω*), *ἀδικοφονεμένος, *ἀδικοφονευτός, *κακοθάνατος*.

ἀδικοσφαμένος ἐπίθ. Κρήτ. —ΔΣολωμ. 48.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄδικα* καὶ τοῦ *σφαμένος* μετοχ. τοῦ ρ. *σφάζω*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Φωσκ. Φορτουν. πρᾶξ. Ε στ. 23 (ἔκδ. ΣΞανθουδ.) «*eida boṛō, νὰ ζήσης, | νὰ κάμω, ἃ δὲ μ' ἀφίνουσιν οἱ ἀδικοσφαμένοι;*».

Ὁ ἀδίκως σφαγείς ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Μόνον τ' ἀδικοσφαμένα | τὰ παιδιὰ σου στριμωχτὰ ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν.

ἀδικοτυραννῶ Κρήτ. *ἄδ'κουτυραννῶ* Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄδικα* καὶ τοῦ ρ. *τυραννῶ*.

Ἀδίκως βασανίζω τινὰ ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Δέρνει με, μαγλαβίζει με καὶ ἀδικοτυραννᾷ με Κρήτ.

ἀδικοφαντιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄδικα* καὶ τοῦ ρ. *φαντιάζω*.

Ἀδίκως κατηγορῶ, συκοφαντῶ: Ἄσμ.

Ποῦ εἶσαι, νύφη Λιοῦ, ὅπου μ' ἀδικοφάντιαζες.

ἀδικοφονεγὰς ὁ, ἀμάρτ. ἀδικοφονέας Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄδικος* καὶ τοῦ οὐσ. *φονεγὰς*.

Ὁ ἀδίκως φονεύων: Ἄσμ.

"Ω ἔρωτα ἐπίβουλε καὶ ἀδικοφονέα, ὅπου μ' ἀδικοφόνισες χωρὶς κάμμιαν ἰδέα.

ἀδικοφονεμένος ἐπίθ. Ἡπ. Δαρδαν. Ἰων. (Κρήν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κυνουρ. Λάστ.) κ. ἀ. *ἄδ'κουφονιμένους* Ἡπ. (Ζαγόρ.) *ἀικοφονεμένος* Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄδικα* καὶ τοῦ *φονεμένος* μετοχ. τοῦ ρ. *φονεύω*.

Ὁ ἀδίκως φονευθεὶς ἔνθ' ἀν.: Ὁ δεῖνα πῆε ἀδικοφονεμένος, γιατί ἐκάηκε μὲ τὸ σπῖτι του μαζὶ Κυνουρ. Πβ. *ἀδικοθάνατος*, *ἀδικοσκοτωμένος* (ἰδ. *ἀδικοσκοτώνω*), *ἀδικοσκοτωτός, *ἀδικοφονευτός, *κακοθάνατος*.

ἀδικοφονεμὸς ὁ, Χίος *ἀικοφονεμὸς* Χίος

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. *ἀδικοφονεύω*. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 200.

"Αδικος φόνος: "Αμε 'ς τὸν ἀικοφονεμό! (εἶθε ν' ἀποθάνῃς ἐξ ἀδίκου θανάτου! Ἀρά). Συνών. *ἀδικοσκοτόμα*, *ἀδικοσκοτωμός*.

